

Összejöveteleink és gyülekezeti programjaink:

Minden Vasárnap délelőtt 9,45 órakor Istentisztelet.

Minden Csütörtökön este 17,30 órakor Bibliaóra. Az Istentisztelet ideje alatt külön foglalkozás a gyermekekkel!

Testvéreink, akikért folyamatosan imádkozunk:

**Makovei Jánosné, Flórika
Trippon Mihályné, Marika**

(Kétegyháza)

Hotya Péter

(Kétegyháza - Elek)

Pap Jánosné, Mancika

(Sarkad)

Nyári István és kedves

felesége, Ilonka

(Kiszombor)

Kovács Sándorné, Ilonka

(Kistelek)

Bogdán Imréné, Mancika

(Soltvadkert)

Ne feledkezzünk meg róluk!

Kilenc dolog, amiért rendszeresen imádkozunk!

1. A Közösség vezetőiért, és az Országos Presbitérium minden tagjáért.
2. A Gyülekezetünk lelkipásztoráért, **Fábián Tamás** testvérért és családjáért.
3. A gyülekezetünk vezetőségéért és szolgálattevőikéért.
4. A gyülekezetünkhöz tartozó családokért, fiataljainkért és gyermekeinkért.
5. A Torontói (Kanada) „Első Szeretet” Magyar Pünkösdi Gyülekezetéért, lelkipásztoráért, **Németi Zsoltért**, kedves feleségéért **Izabellért** és kisgyermekükért, **Sámuelért**.
6. A Soltvadkerti Pünkösdi gyülekezetéért, és **Pazdernyik Pál** testvérért, a gyülekezet lelkipásztoráért és családjáért.
7. A börtönmisszióért, **Hajnal László** testvérért és minden segítőjéért.
8. Gyülekezetünk dicsőítő szolgálatának várva-várt mielőbbi helyreállításáért.
9. **Gulyás István** testvérünk teljes felépüléséért és idős napjai áldásért.

„Várom az Urat, várja az én lelkem, és bízom az Ő ítéletében.”
(Zsolt. 130:5)

A minap a kertben permeteztem a gyümölcsfákat, és a kiszóródó permetlé meglehetősen nagy, ködszerű fátyolt alkotott. A szomszédunk négyéves kislánya tágra meredt szemmel nézte a műveletet, és követte minden mozdulatomat. Gyermeki szemének egy mesebeli csodának tűnt mindez, és egyre közelebb jött. - "Hadd csináljam én is" — kért esdeklő hangon —. „Kérdezd meg édesanyádat, hogy megengedi-e?” — válaszoltam. Ajtajuk felé fordult és kiabálva mondta: "Anyu, ugye én is permetezhetek?" Az asszony valószínű bent volt valahol a házban, és aligha hallhatta a kérdést. De a kislány nem is várt a feleletre, hanem felém fordulva mondta örömmel: „Anyukám megengedte!” — Milyen gyakran viselkedünk mi is úgy, mint ez a kislány, Istennel szemben. Elhárítjuk kérésünket feléje, de nem várunk Isten feleletére, mert a magunk útján akarunk rohanni. Hóseás próféta beszél olyanokról: „*Akik szelet vetnek és vihart aratnak*”. Ezek azok, akik Isten tanácsa nélkül cselekszik azt, ami jönnek látszik szemükben. Milyen sok hívő ember kerül így viharok közé, és nem tudja miért, pedig ő maga okozta, mert nem várt Isten feleletére. Nekünk úgy tűnik: a várás értelmetlen, csak időpocsékolás. A mai ember különösen nem szeret várni, sokszor még Isten feleletére sem. Nem szükséges idegesen reagálni, ha várunk kell, hiszen a várakozásban áldások vannak elrejtve. A várakozásban lehet "csillapodni" az Úrban, és a várakozás csendjében lehet meghallani Isten „csendes szavát”. Vajon megtanulunk-e olyan áldásosan várakozni, mint azt a zsoltáriró tette?

„Nincsen itt, mert feltámadott...”

„Nincsen itt, mert feltámadott, amint megmondotta volt.
Jertek, lássátok a helyet, ahol feküdt vala az Úr. És menjetek gyorsan és mondjátok meg az Ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból; és íme előttetek megy Galileába; ott meglátjátok Őt, íme megmondottam néktek.” (Máté 28, 6-7.)

Egy új korszak kezdete ez, amely az angyali üzenetben így jelenik meg: **„nincsen itt!”** Ez esetben egyáltalán nem elkeserítő az egyébként negatívan hangzó kijelentés, mert igazolja, hogy igaz az amit az Úr már előzőleg megmondott! Ez a **„nincsen itt”** a feltámadás tényét jelenti!

A folytatás pedig gyönyörűsége! **„...feltámadott a halálból; és íme előttetek megy Galileába; ott meglátjátok Őt!”** Az addig kétségbeesett Krisztus-követők előtt egy pillanatig sem volt kétséges, hogy mit kell tenniük. Arra kell menniük, amerre a Mester megy, mégpedig gyorsan, késedelem nélkül! Így szólt az angyali intelem is. Amikor ezen elgondolkodom, látnom kell, hogy ma is gyakran jogos ez a megállapítás: **„nincsen itt”**. A kérdés az, hogy a folytatásban készek vagyunk-e — minden késedelem nélkül — elmenni oda, ahol Jézus halad, hogy nyomdokain járva kövessük Őt!

Aki arra vállalkozik, hogy vele járjon annak meg kell fogadnia azt, amit Ő mondott: **„Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.”** (Lukács 9, 23.)

Önmagában az idő múlása nem old meg semmit! Nekünk kell **„el-menni gyorsan”**, hogy mielőbb utolérve Őt, vele mehessünk tovább! A magunk megtagadása nem könnyű dolog, de ne feledjük el, hogy az Úrnak arra, amit kényelmesen adunk oda, — mondhatom úgy is, hogy a **„feleslegünkéből”**, — nincs szüksége.

A világban zajló események, a természeti katasztrófák, a nemzetek — soha nem látott gyorsasággal — egymás után kirobbanó véres konfliktusai mindennél jobban figyelmeztetnek: nagyon, nagyon rövid az idő, és ha nem sietünk újból Jézus nyomába kerülni és ott is maradni, végképp lemaradunk, és nem lehetünk együtt a feltámadással.

A világméretű, sürgető figyelmeztetések láttán új értékrendet, időbeosztást, a bűnös emberek megmentésében odaadóbb szolgálatot kell megélnünk. Mit gondolsz erről testvérem? A Feltámadott nem-sokára visszaiön az Őt követőkért.

Mi.